

Καλωσόρισες κύριε Καμπάνη φώναζε και τον ενηγκαλίσθηκε. Και που με ξέρεις παιδί μου είπε ο Καμπάνης.

Δεν είμαι ο μικρός Αλής τον οποίον εμαγάλωσες;

Τι γίνεται; Τι γίνεται η κα Ουρανία;

Συγχώρα με παιδί μου δεν σε αναγνώρισα αμέσως. Καλά είμεθα παιδί μου και συ βλέπω θρήκες καλήν δουλειά και όλοι οι υπήκοοι σου σ' αγαπούν και σε εκτιμούν γιατί είσαι δίκαιος και καλός, εύχομαι ως το τέλος να περάσεις καλά.

Δυστυχώς, παιδί μου έλειπα από το σπίτι τρεις μέρες και αφήκα μόνη της την κα Ουρανία και πέρασαν πειρατές και την απήγαγαν και αφήσαν σημείωση να δώσω αρκετά λύτρα για να την δώσουν πίσω. Στενοχωρήθηκα πολύ και ένας φίλος μου είπε να αποταθώ στον διοικητή της Εύβοιας και θα με βοηθήσει. Κάμε παιδί μου ότι μπορείς. Λύτρα δεν έχω τόσα όσα γράψανε, με πήραν για πολύ πλούσιον. Συ ξέρεις τα οικονομικά μου. Μη φοβάσαι κυρ. Καμπάνη θα προσπαθήσω όσο μπορώ να ελευθερωθεί η κα Ουρανία και σε λίγες μέρες θα την έχεις στο σπίτι σου. Και περ της ότι το καλόν που έκαμες δεν έπεσε στον γυαλόν όπως της είπες εκείνη την ημέρα στο σπίτι, αλλά έπεσε σε καρδιάν αγαθήν, η οποία ουδέποτε θα το λησμονήσει.

Μην σκέφτεσαι τίποτε από τα παλιά Αλή μου είπε ο Καμπάνης. Επεράσαμε τόσο όμορφα και οι τρεις μας ύστερα βλέπεις ηρέμησε και η κα Ουρανία και σε αγαπούσε. Εν τάξει κύριε Καμπάνη είπε ο Αλής να πάρεις πολλά χαιρετίσματα όταν με το καλόν συναντηθείτε και θάλθω όταν βρω καιρό να σας χαιρετήσω. Το τουρκόπαιδο ο Αλής το οποίον βρήκε ο Καμπάνης ήξερε Ελληνικά και την ώρα που φώναζε η κ. Ουρανία κατάλαβε την συζήτηση.

Πραγματικά σε τρεις μέρες με τη μεσο-λάθηση του Αλή ελευθερώθηκε η κα Ουρανία και όλα έγιναν όπως υποσχέθηκε ο Αλής.

Μια ωραία Κυριακή πρωί έφθασε ο Αλής στο παλιό του πατρικό σπίτι αγκάλιασε και φίλησε τους θετούς του γονείς, ο δε κυρ Καμπάνης χαρούμενος κι ευτυχισμένος παρέθεσε πλούσιο γεύμα στον άξιο διοικητή της Εύβοιας.

Ιδιαίτερα δε ο Καμπάνης καμάρωνε τον Αλή γιατί οι κόποι του δεν πήγαν χαμένοι, μεγάλωσε ένα άξιο και φρόνιμο νέο και έδωσε στην κοινωνία.

Μέσα σε ατμόσφαιρα χαράς και αγαλλιάσης γιόρτασαν και οι τρεις τους τη λύτρωση της Ουρανίας από τα χέρια των αδίστακτων πειρατών.

Μελομένη Χ' Γρηγορίου

Γιορτή του Σταυρού

Του Σταυρού ξημερώνει γιορτάσιμη μέρα και πάλι,
τις αχτίνες ζεστές ρίχν' ο ήλιος στις γης την αγκάλη
Να ζεστάνει τον πρόσφυγα θέλει τον πόνο, μα που!
Του Αττίλα σ' αυτόν η μανία ξεσπά κι όχι αλλού.

Μεσ' τις πόλεις τον βλέπεις να σέρνει πονεμένο το βήμα,
Το χωριό του θυμάται και κλαίει, της αυλής του το κλήμα.
Του σπιτιού του τη χύτρα γιομάτη στοχάζεται τώρα
μα και τούτη χυμέν' αδειανή, στην αδούλωτη χώρα.

Της Χρυσίδας βουθή η καμπάνα κοιμάτ' από χρόνια
Ο γλυκός της σκοπός δεν ξυπνάει τις νιές και τ' αγόρια
θα κτυπήσει ξανά, με χαρά ν' απιθώσουν τα χέρια
στην εικόνα μπροστά του Τιμίου Σταυρού τ' αγιοκέρια

Γεώργιος Κοκής